

Trampoline

De meeste Flatcoats vind ik leuk samen spelen. Leuk spelen is voor mij ‘coöperatief’ spelen. Daarbij stemmen de honden hun krachten op elkaar af, ze wisselen regelmatig van rol en zijn er niet op uit om elkaar af te troeven. Dat laatste, ‘competitief’ spelen, vind ik niet leuk. Het doet me denken aan kinderen die bij het schooltje spelen altijd de juf willen zijn, die bij een stoeispelletje net even te hard knijpen om te laten merken dat ze sterker zijn of die altijd de bal afpakken en dan expres zo hard lopen dat een ander ze nooit meer te pakken krijgt. Niet leuk dus. Het wordt altijd huilen of vechten.

Niet expres

Wanneer honden van ongelijke krachten leuk met elkaar spelen dan doet de sterkste/snelste/grootste voortdurend aan wat in vaktaal ‘self-handicapping’ heet. Hij gaat op zijn rug liggen bij het stoeien en als hij eens bovenop ligt, doet hij dat nooit met zijn volle gewicht; hij wacht bij een renselletje regelmatig tot de ander hem heeft ingehaald; hij doet niet expres de ander pijn door net even te hard te bijten of de ander midscheeps op volle kracht te rammen. Ik kan er uren naar kijken als mijn honden leuk spelen. Vooral als ze – zoals wij hier thuis het noemen – ‘bekken blikkeren’. Vooral Tasa deed dat met haar zusje Afra of met Brittje. De honden lagen dan allebei op hun rug met hun koppen naar elkaar toe en ‘schermden’ met hun opengesperde bekken met blikkerende tanden. Heel voorzichtig. Tasa zong er altijd een liedje bij.

Ontdaan

Ik raakte dan ook een beetje ontdaan toen Jenna als kleine pup best wel wild met Britt bleek te spelen en daar af en toe ook hevig bij gromde. Nou weet ik wel dat veel honden grommen bij het spelen, vooral als ze ergens aan sjoeren. Uit haar bek klonk het echter op de een of andere manier... tsja, wat eigenlijk? Gefrustreerd? Hoewel Britt relaxed op haar rug lag en zich geduldig in haar oren en nek liet happen, kon Jenna het, leek wel, niet goed hebben dat ze maar zo weinig vat had op dat veel grotere lijf. En omdat ons Brittje altijd de liefde zelf was en werkelijk alles pikte van andere honden, begon ik me een beetje zorgen te maken. Begon Jenna zich te ontwikkelen tot een klein terroristje? Ze hing wel erg veel in die oren en die nek. En Brittje vond het allemaal maar goed. Ze zei er nooit wat van.

Doormidden

Tasa van veertien wel. Toen Jenna een keer aan gesjeesd kwam om in haar nek te komen hangen, wierp ze een uiterst dreigende blik en hapte in de lucht. Ze liet haar kaken daarbij met zoveel kracht op elkaar klappen, dat je haar kiezen op elkaar hoorde kletteren. Ik weet zeker dat als daar mijn vinger tussen zou hebben gezeten, die probleemloos doormidden zou zijn gebeten. Jenna wist dat ook, want die liet het wel uit haar hoofd om haar ‘aanval’ voort te zetten. Ze probeerde het nog een of twee keer, steeds met hetzelfde gevolg, en besloot toen er voortaan maar helemaal vanaf te zien.

Sprintje

In plaats daarvan ontwikkelde ze een apart spelletje: een slapend Tasa'tje pesten. Als Tasa op een oor lag in haar mand, dan trok Jenna een sprintje de hele kamer door, remde vlak voor de mand zo hard dat ze op haar kontje nog een stukje doorgleed, zei: ‘Kef, kef’, keerde om en

racete weer even hard terug naar de andere kant van de kamer, waar ze ging zitten kijken wat het effect was. Niets natuurlijk. Tasa opende hooguit één oog een seconde, om dat gelijk weer dicht te doen. Ver beneden haar waardigheid om op zoiets te reageren. Dat mocht de pret niet drukken, misschien ook wel omdat Jenna's publiek niet meer bijkwam van het lachen.

Trampoline

Maar waar onze wankelpotige bejaarde verder slechts één vuile blik nodig had om zich de pup van het lijf te houden, ging dat Brittje naar mijn mening helemaal niet goed af. Jenna nam steeds hogere sprongen om op Brittjes zachte buikje te ploffen. Alsof ze trampoline aan het springen was. En dan greep ze Brittje 'bij de strot'. In het begin had ze natuurlijk alleen maar een hoop haar te pakken, maar naarmate ze ouder en groter werd, begon ik steeds meer te vrezen voor Brittjes adamsappel. Temeer omdat Britt steeds meer korstjes in haar nek kreeg van de kleine wondjes die Jenna's scherpe tandjes veroorzaakten. Ik vond het niet leuk dat mijn lieverdje zo gemolesteerd werd. Dus begon ik Jenna van Brittje af te halen als ze te wild werd en vooral als ze zo hard ging grommen.

Zwarte kluwen

Daarbij viel het me na een keer of twee op dat Jenna zich eigenlijk vrij stil hield en niet meer hapte als ze zo aan het grommen was. Ik besloot er eens met mijn neus bovenop te gaan zitten om te kijken wat er nou eigenlijk precies gebeurde in die zwarte kluwen. En toen zag ik het pas. Brittje manoeuvreerde haar kop subtiel steeds zo in positie dat zij een oortje van Jenna in haar bek kon pakken. Zodra Jenna te wild werd of te hard ging bijten, beet Brittje ritmisch in haar oor. Niet heel hard, maar hard genoeg om te zorgen dat Jenna stopte. Met een hevig gefrustreerd gegrom van Jenna tot gevolg. Heel effectief. Brittje had het helemaal perfect onder controle.

Elian Hattinga van 't Sant